

PROPRIOCEPTION

PROPRIOCEPTION - DA KROPPEN BLEV VÆK

Teaterhuset, Vox
19. juni - 23. juni 2020

Manuskriptet er fuldt af
indsigt, undren og empati
og udforsker på realistisk
vis de tre piger i deres
relation til Alice.

Af: Julie Renata Bjerremand

HVAD ER DET

En lille hjælp til de uindviede: proprioception er en rigtig sans, vi alle har. Den kaldes også kropsstillingssansen og er den sans, der sørger for vores rumlige fornemmelse af egen krop.

Som beskrevet i forestillingen, er det proprioceptionen, der gør, at vi kan røre vores egen næsetip med fingeren med lukkede øjne.

Før lockdown og social distancing havde *Proprioception* – da kroppen blev væk premiere på Teaterhusets scene, Vox. Glæden var desværre kort, da forestillingen kun fik lov at spille en enkelt gang, inden alting lukkede ned. Men nu er den tilbage og måske endda endnu mere aktuel end før. *Proprioception* udspiller sig nemlig på et hospital og tager udgangspunkt i alvorlig sygdom og de identitetskriser, der følger med. Kriser der ikke kun rammer de syge, men også de pårørende. Forestillingen omhandler Alice, der pludselig mister sin proprioception og vi møder hendes bedste veninde, hendes kæreste og hendes storesøster i timerne på hospitalet, hvor de venter på nyt om hendes tilstand. Imens de venter, foldes deres interne relationer ud, minder dukker op til overfladen, og det går langsomt op for både os og dem, at deres fortællinger ikke altid stemmer overens

VI MENER

Proprioception er et temmelig abstrakt koncept, hvis ikke man kender til det i forvejen, og der bruges også en del krudt i den første halvdel på at få det beskrevet. Om det lykkedes, er jeg lidt i tvivl. Som medicinstuderende havde jeg på forhånd kendskab til begrebet, men ikke alle kender til det, og derfor kæmper starten med at få formidlet, at dette ikke kun er en metaforisk tilstand, men også en medicinsk egenskab. På det metaforiske plan fungerer det derimod super godt. Alices tab af krop er ikke kun i den direkte forstand, men kommer til udtryk i overført betydning igennem søsteren, kæresten og veninden, der alle fortæller publikum om den

Alice, de kender. Deres historier divergerer fra hinanden på flere punkter og et eller andet sted imellem fortællingerne, må man formode, at virkeligheden ligger. Således fratages Alice ikke kun sin egen kropsfornemmelse, men også de andres fornemmelse for Alice.

Det virker nærmest passende – for ikke at sige lettere ironisk – at blandt de første forestillinger efter nedlukningen er én, hvis historie udspiller sig i venteværelset på et hospital. Det lille rum, Vox scenen, var i dagens anledning indrettet med rækker af stole langs væggene og i midten af rummet. Imellem dem stod potteplanter og kaffemaskiner, og i baggrunden hørtes afdæmpede biplyde, akkurat som var man netop trådt ind i akutmodtagelsen på Bispebjerg Hospital. Farvet tape på gulvet viser vej til andre afdelinger med skilte-tekster som for eksempel "rodløshed", "situationsfornemmelse" og "ubeslutsomhed". Ved ankomsten får vi alle anvist, hvilke sæder vi må sidde på, og bliver venligt bedt om at efterlade et tomt sæde på hver side af os. Man må trække på smilebåndet over, at denne regel faktisk kun bidrager til realismen, idet de fleste danskere under normale omstændigheder automatisk ville sørge for at have mindst et sæde imellem dem selv og en fremmed. Det være sig uanset, om vi sidder i venteværelset, på bussen eller et næsten hvilket som helst andet offentligt sted.

De tre piger, spillet af Stephanie Desirée Skovbo Borre, Maria Horsted Skovhuus og Stine Stub Nielsen, leverer en energisk og åbenhjertig præstation. Især er jeg vild med de små intermezzoer, hvori de tre skuespillerinder i en form for abstrakt koreografi, undersøger hvordan det må føles at miste sin krop. Et af eksemplerne på dette er, at de alle tre lader sig

glide ned af væggen og kæmper sig hen ad gulvet med lemmer, der tydeligvis ikke lystre. En del af rosen må derfor også rettes mod Katinka Hurvig Møller, der er instruktør og manuskriptforfatter og som sammen med Stine Stub Nielsen danner teaterkollektivet MAGMA. Dialogen fungerer i store dele af forestillingen rigtig godt, og det skinner tydeligt igennem, at dette er en fortælling skrevet af unge til unge. Jeg fristes endda til at sige, at den er skrevet af unge piger til unge piger, da alt fra scenografi til problemstilling til persongalleri har et udpræget feminint touch. Dette behøver dog på ingen måde, at være negativt. Manuskriptet er fuldt af indsigt, undren og empati og udforsker på realistisk vis de tre piger i deres relation til Alice. Dog var dette også en forestilling, der lige skulle tage tilløb, før den rigtigt fandt sine ben at stå på. En af skuespillerne var allerede i sin rolle på et af sæderne før start, og dette var i sig selv rigtig godt tænkt. Det forstærkede følelsen af at træde ind i et rigtigt hospitalsventeværelse og bidrog til realismen. Effekten blev bare sløret en anelse af en speak, der ved starten skulle tjene til formål at sætte scenen og definere begrebet proprioception. Det føltes ikke helt nødvendigt, da begrebet også blev beskrevet i dialogen senere. Ligeledes blev stykket også afsluttet med lydeffekter, der i modsætning til starten fungerede enormt godt. Her dansede pigerne af scenen til lyden af TV2s *Alt hvad hun ville var at danse*. Det var et perfekt valg til tematikken, der trak tråde tilbage til tidligere i forestillingen og efterlod alle i salen med et stort smil på læben.

STUDERENDE OG FATTIG? SÅDAN GØR DU:

Af hensyn til myndighedernes anbefalinger, er der et reduceret antal siddepladser, så hvis man vil være sikret en plads, er det en god ide at

købe billetterne på forhånd. De kan dog også købes i døren, og uanset hvad du vælger, koster en billet 75 kr.

Foto: Andrea Krull

Comments (0)

Newest First

Subscribe via e-mail

Kontakt
Den4vaeg@gmai
l.com

— Den 4. Væg —

Den 4. Væg er
stiftet af
Clara Lindstrøm
Gleerup og
Line Kirsten
Nicolajsen i
januar 2016